

[Udenrigsministeren.]

forsynings Idé — saa meget fristende der kan være i den — en Idé, som det er muligt for enkelte store Stater at anvende med Held, som for de fleste store Stater kan være farlig nok og har givet alvorligt Bagslag i den Tid, den har været anvendt, men som er til det yderste farlig for alle de mindre Stater.

Derfor er der for de mindre Staters Vedkommende saa vist ingen Grund til at hilse Selvforsyningsideen med Jubelraab, hverken ved den ene eller den anden Lejlighed; men der er al mulig Grund til at bestræbe sig for i Samarbejde med andre Stater, der paa dette Punkt har ensartede Interesser, at øve saa megen Indfyldelse, som overhovedet kan øves, til Begrænsning deraf.

Dermed skal ikke være sagt et Ord imod, at vi i Danmark har faaet en for ensidig Tilrettelægning af vore Markeder, og jeg nærer ingen Tvivl om, at lykkes det nu at skabe en 3-aarig Periode med i hvert Fald Ro for en Del af vort Landbrugs Afsætning, saa maa det blive en af Landbrugets Hovedopgaver i Forbindelse med de politiske Myndigheder, hvor det maatte have Brug for disse, at søge større Spredning af Markederne.

Dertil vil jeg dog føje, at hvis man tænker videre paa en Omlægning fra Erhverv til Erhverv, hvorom det ærede Medlem ogsaa talte i Gaar, saa har jeg ved given Lejlighed sagt her i Tinget, at jeg regnede med, at en saadan Omlægning i større eller mindre Grad vilde blive nødvendig i Danmark. Men jeg har tilføjet ved den Lejlighed, og jeg ønsker at gøre det ogsaa i Dag, at det maa være baade Erhvervenes Ledelses og Rigsdagens og Regeringens Opgave at bestræbe sig for at indskrænke Omlægning mellem de forskellige danske Erhverv til det mindste, der er foreneligt med det fælles Samfunds Interesse.

Thi en stor og voldsom Omlægning slaar mangfoldige Værdier i Stykker i Øjeblikket, som er knyttet til den bestaaende Ordning, den Ordning, der har udviklet sig historisk i Danmark gennem lange, lange Tider. Den betyder tillige dette, at mange Mennesker rives ud af deres naturlige Tilværelse indenfor Erhvervslivets Kredse, og den betyder endelig dette, at man maa frygte en alvorlig Forrykkelse i Forholdet mellem Land og By, brydende den Ligevægt mellem de to Kredse indenfor det danske Folk, som jeg for min Del anser for et af de gunstigste Led i hele det danske Folks sociale Opbygning.

Ud fra disse Betragtninger tror jeg, at vi med fuld Samstemmighed vil kunne føre den kommende Tids Politik, uanset de teoretiske Diskussioner om det ene eller det andet Systems Anvendelse i den ene eller den anden Situation, som man en Gang imellem hengiver sig til. Efter mit Indtryk er Tider og Vilkaar ikke dertil, men til at arbejde med de praktiske foreliggende Spørgsmaal. Og med Hensyn til selve det foreliggende Lovforslag viser Debatten jo, at der ikke kan ventes nogen Vedtagelse af dette. Ordføreren for Forslagsstillerne har udtalt Ønske om, at Sagen skulde drøftes i et Udvalg, og dette kan jeg for min Del fuldkommen slutte mig til. Jeg gaar ud fra, at dette Udvalgs Overvejelse ikke kan bringe Resultat i Form af Vedtagelse af noget, der i nogen Maade ligner det, som her er foreslaaet. Men Forhandlingerne i et Udvalg kan maaske bedre end de Drøftelser, som foregaar her, bidrage til adskillige Oplysninger om en Mængde af de Spørgsmaal, som i Øjeblikket ligger for, og fra Ministeriets Side er vi selvfølgelig villige til at deltage i saadanne Drøftelser og stille alle mulige Oplysninger, vi raader over, til Benyttelse for det paagældende Udvalg.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Himmelstrup: Det ærede Medlem Hr. Drachmann stillede det Spørgsmaal til mig, hvad Grunden var til, at vi i Januar Maaned 1932 pludselig kom over i Valutacentral-systemet. Jeg vil gerne hertil svare, at det var jo dikteret af Forholdene, der tilrettede sig saaledes, at det blev nødvendigt for os at have Haand i Hanke med vore Indkøb, at der ikke blev købt for mere, end vi solgte for, at vi maatte holde Orden i vor Betalingsbalance og ogsaa have noget Haand i Hanke med de Steder, hvor vi foretog vore Indkøb. Hvorvidt vi skal fortsætte med denne Valutacentralordning, saaledes som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller spurgte mig om — ja, det vil Tiden vise, foreløbig har vi jo Valutaordningen, i øvrigt ogsaa med konservative Stemmer. Om vi, naar Ordningen løber ud ved Udgangen af dette Aar, skal fortsætte med den, afhænger af, hvorledes Forholdene har tilrettelagt sig til den Tid.

Med Hensyn til den Tale, min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Holstein, holdt, vil jeg gerne have Lov til at sige, at jeg lægger ikke Skjul paa, at der i denne